

„Elég erősen fogunk harcolni azért, hogy ne kelljen elmennünk”

Május 30-án délután hihetetlen hír kapott szárnyra Szegeden: a város világhíres kortárs balett-együttesét, a Szegedi Kortárs Balettet a színház egy éve kinevezett igazgatója, Korognai Károly útjára bocsátotta. Magyarán szólva kirúgta őket. Mindezt anyagi racionalizálásra hivatkozva. Az immár 13 éve Szegeden működő balett tagozat számtalan díjat, elismerést hozott már haza a világból. És ez a haza eddig mindig Szeged volt. Többek között arról beszélgettünk *Juronics Tamással*, a Szegedi Kortárs Balett művészeti vezetőjével, hogy ezután hová kerülnek a díjak?

– Május 30-án, kedden Korognai Károly színházigazgató közölte veletek: nem hosszabbítja meg a szerződéseket. Milyen érzésekkel sétáltatok ki a szobájából?

– Ezt igazából nem tudom megfogalmazni, hiszen az ember életéről van szó, és a munkájáról, amelyet bármilyen szakmai fórum előtt elismernek. Ez már hét éve tart a mi vezetésünk alatt. Mikor az ember

nek hirtelen azt mondják, hogy nincs munkája, ráadásul ilyen meglepetésszerűen, fel sem készítik erre, és ráadásul 15 másik emberért is felelős, akkor el lehet képzelni, hogyan érint minket. Azt gondoltam akkor, hogy azért Korognai Károly nagyon bátor. Azt gondolom, hogy az ő művészi rangját, a szakmán belüli elismertségét nem emelné az, hogyha megszüntetne egy ilyen táncműhelyt. Úgyhogy, még most is abban bízom, hogy ez most egy csatározás, de a háború az el fog maradni. Korognai Károly meggondolja magát, és visszavonja ezt a döntését, és kitaláljuk közösen, hogy azt az időszakot hogyan éljük túl, amíg a Kamaraszínház elkészül. Való igaz, hogy a Kamaraszínház a Kortárs Balett igazi terepe.

– Szükség volt tényleg ekkora racionalizálásra a színházban, hogy pont a Kortárs Balettnek kellett úgymond felmondani?

– Nem hiszem, hogy bármiféle ilyen magyarázat megállná a helyét. Nem hiszem, hogy bármilyen szakmai, vagy közönségi fórum előtt ezek a magyarázatok érvé-

nyesek. Nyilván azért valami okot kell találni arra, hogy a balett miért menjen. Szeretném hinni, hogy személyes okok nem állnak a háttérben, bár ez is elképzelhető. Szeretném azt hinni, hogy valóban racionális, vagy legalábbis mondjuk azt, valamiféle nézettségi mutatókra hivatkozva, és természetesen, arra, hogy a társaság jelezte kiválási szándékát. Valószínűleg ennek tudható be, a kiválási szándék hangoztatásának, hogy ezt a lépést meg tudta tenni az igazgató úr. Ettől függetlenül, úgy gondolom, ez nem volt jó lépés, és más úton kellene elindulnia, elindulnunk közösen, ahhoz, hogy jó megoldás szülessen.

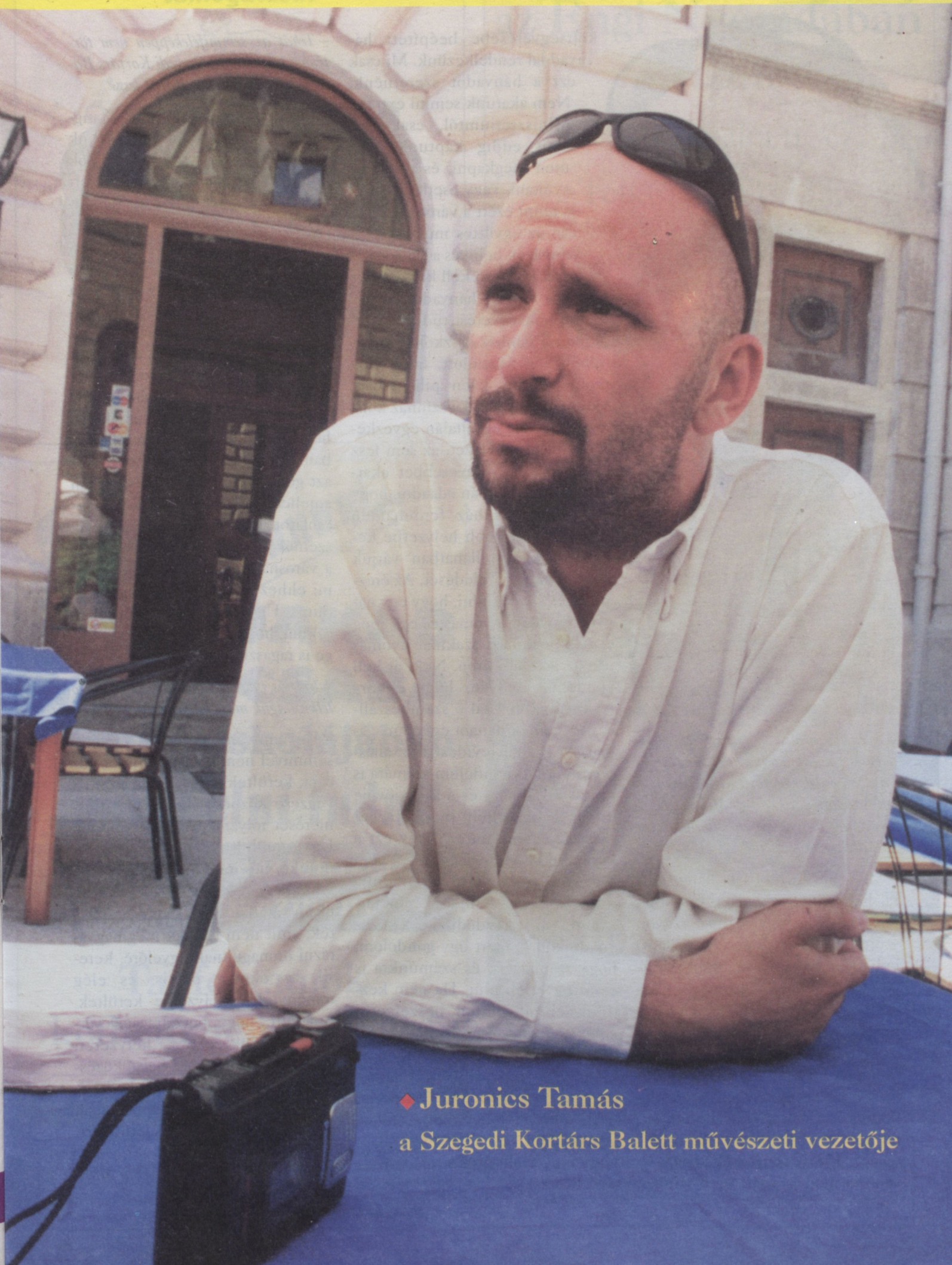
– Ha a kiválási szándékotok már megvolt, akkor most miért nem tesztitek meg?

– Ezt folyamatosan készítjük elő. Amíg nincsenek meg a feltételei a kiválásnak, addig nem érdemes kiválásról beszélni. Annak meg kell, hogy legyenek a jó feltételei, hogy egy ilyen művészi szinten dolgozó társaság önállósuljon. Ha ezek nem adódtak, akkor a semmibe menénk ki a színházból, annak pedig semmi értelme nincs. Ha mi önállósulni akarunk, nekünk kell az első lépéseket megtennünk, mi meg is tettük, de szerintem erre nem az a helyes válasz, hogy kirúgnak minket. Az önállósodásnak egy közös megállapodásnak kell lennie, hogy milyen keretek között dolgozunk, mennyi pénzt vigyünk ki a színházból, és így tovább. Tehát ez egy olyan lépés volt, ami megelőzte az eseményeket, és egyfajta gazdasági és érzelmi szempontokat figyelembe véve próbálta eldönteni ezt a kérdést.

„Szeretném hinni, hogy személyes okok nem állnak a háttérben”

A Tisza Szálló Kávézó 8⁰⁰-24⁰⁰-ig vár mindenkit.

◆ Juronics Tamás

a Szegedi Kortárs Balett művészeti vezetője

◆ Személy szerint mi a közönségnek, a városnak teszünk szolgálatot

– A kultuszminiszter tett egy olyan kijelentést a napokban, hogy ha Szeged városa épületet biztosít a Kortárs Balett számára, akkor a Minisztérium anyagilag támogatja az elindulását. Mi ebben a ráció?

– Miniszter úr többször hangoztatta, hogy ő nagyon nagy értéknek tartja, és személyesen is nagyon szereti a Kortárs Balettet. Tehát ő emiatt is szeretne segíteni. Azonban úgy gondolom, hogy a miniszter úr félreértelmezte a jelenlegi helyzetet, és úgy érezte, hogy mi most pénzért futunk hozzá, hogy mentsen meg minket. Nyilvánvaló, hogy a minisztérium nem tudja fenntartani a Kortárs Balettet, de mi nem is kívánjuk ezt. Az együttesnek 13 éve saját költségvetése van, ha nem is saját, de a színház

költségvetésébe beépített hányaddal rendelkezünk. Mi csak ezt a hányadot szeretnénk. Nem akarunk semmi extrát a Minisztériumtól, csak azt, amit eddig kaptunk, más úton megkapni, és ugyanazt nyújtani, vagy esetleg többet is tenni ezért a városért. Nyilván az együttes működését a színházon belül és a városvezetéssel közösen kell kitalálni, és azt is milyen hányadot és milyen költségvetést tudjon leszállítani a színház összköltségvetéséből, ami köztudott, hogy elég problematikus jelen pillanatban. Most nem túl jól áll a színház költségvetése. Ha egyáltalán egyezkedésig jut el a helyzet, az sem lesz könnyű. Minél kevesebbet akarnak nekünk nyilván odaadni, hogy ezzel is a színház fennmaradó költségvetése jobb helyzetbe kerüljön. Jelen pillanatban várjuk Korognai úr közeledését. Az érezhető, és lehet tudni, hogy egy nagyon erős sajtónyomás és egy még erősebb színházi szakmai nyomás van az igazgató úron. Neki át kell gondolnia nyilván, hogy ekkora szakmai nyomással ő szembeszáll-e, vagy ennek hangot enged magában, és ezáltal revideálja az álláspontját, mert gondolom számára is fontos a színháza és a saját jövője szakmai berkeken belül. Tehát most az ő feladata az, hogy ezt a kimondott, de írásban még nem rögzített gondolatot átgondolja még egyszer, és leüljön velünk tárgyalni. Tehát kezdődjön el a közös gondolkodás, mert úgy gondolom, hogy számára is, és számunkra is ez az egyetlen kiút. Ha nem kezdünk el mi ketten beszélgetni egymással, akkor mi is, de ő is sokat veszít. A közös célunk most már, hogy visszaállítsuk valamilyen a közös állapotot. A városnak nagy szerepe lehet, hogy előlött atyáskodjon, és segítsen abban, hogy megfelelő útra terelődjön ez a párbeszéd.

– Tehát az semmiféleképpen nem történhet meg, hogy a Szegedi Kortárs Balettből Pesti Kortárs Balett lesz?

– Bármikor megtörténhet. Hangsúlyozom, nem a mi szándékunk miatt. De mivel még nagyon sok gondolat nincs kimondva, ezért bármi megtörténhet. Mi csak bízzunk benne, hogy nem történik ez meg. Az nyilvánvaló, és most is látszik a viselkedésünkből, a kommunikációnkból, hogy mi nem akarunk innen elmenni. Elég erősen fogunk harcolni azért, hogy ne kelljen elmennünk. Már csak azért is, mert sok visszajelzésből azt érezzük, hogy nem a város egész közvéleménye az, aki azt akarja, hogy elmenjünk. Ez jelen pillanatban személyektől függő kérdés, és azt gondolom, hogy mi elsősorban amellest, hogy igyekszünk jó kapcsolatot kialakítani mindenkivel, személy szerint mi a közönségnek, a városnak teszünk szolgálatot, és mi ehhez a szolgálathoz ragaszkodunk. Úgy érezzük a visszajelzésekből, hogy a város bizonyos rétege is ragaszkodik hozzánk.

– Felelős vagy a táncosaidért is. Az ő lelkiviláguk most milyen?

– Ugyanolyan, mint az enyém, semmivel nem másabb, hiszen utcára kerültek egy olyan munka végzése közben, aminek az elismerését folyamatosan megkapták. Úgy gondoltuk, jól megy ez a munka, jó irányba halad, óriási szakma és közönségsiker. Egy olyan váratlan döntés áldozatai lettek, amit nem tudnak megmagyarázni önmaguknak egyelőre, keresik az okokat ők is, és elég reménytelen helyzetbe kerültek. Amellest, hogy borzalmasnak érzik, érezzük ezt a helyzetet, ugyanakkor egy óriási belső közösségi erőt is ad ez nekünk, hogy összefogjunk, és harcoljunk a saját művészi munkánkért és létünkért.

Árvai Mara